

MENTRE LA MAR DORM

Nit d'estiu. Nit de dimecres. Nit de sardanes a l'Escala. Remor de mar. Remor de crits. Remor de música... Nens que juguen a la platja. Gent que menja i beu a les terrasses. Gent que balla, gent que escolta i gent que mira les sardanes.

La roca del Cargol en la penombra. Cotxes que dormen a la Riba. Gavines que fan l'última ronda... Llums que suren en el mar. Pampallugueigs que vénen del cel i resplendors que arriben de l'altre costat de la badia.

La Marina presencia l'espectacle, des del privilegiat mirador que hi ha al costat de la casa del Gavià. Li agrada estar-se aquí, a soles. Però es fa difícil, sempre hi ha algú o altre que importuna: colles de nens que hi vénen a fumar, parelles que hi busquen un racó màgic, o simplement algú que passeja i s'atura allà per donar una ullada a la idíl·lica vista nocturna de la Platja.

Encara no són les onze i l'oreig ja s'insinua. La Marina para orella amb atenció a la que deu ser la tercera sardana de la nit. Li sembla que la coneix, però no sabia dir-ne el nom. Només fa dos anys que n'escolta i poc més d'un que en balla de tant en tant. De fet, és una nouvinguda al món sardanístic, malgrat que el seu avi fos un dels fiscorns de la cobla la Principal de l'Escala.

A vegades sent un cert ressentiment d'haver arribat tan tard a una dansa que el seu avi estimà tan fervorosament. La Marina té 54 anys i creu que encara és a temps de fer un petit canvi de guió en la seva vida, d'obrir-hi una petita escletxa per la qual entrin els aires dels seus avantpassats materns, que durant molts anys li van ser amagats.

La Marina mira la Riba, aquella Riba que ella va conèixer quan encara no era ciment, quan encara no era Riba. Allà, abans, en la seva infantesa, hi manaven els esculls i la mar. Allà ella hi havia passat moltes estones amb les seves amigues o els seus germans: hi buscaven crancs, hi collien petxines, s'hi pelaven els genolls,